

DUHOVNE VAJE OB VELIKEM TEDNU 1830

Ob petih skrivnostih žalostnega dela rožnega venca

I. O molitvi

Zemljo obdaja tema noči. Tih mir obdaja človeštvo. Jeruzalem spi. Le s sionskih višav neizprosno poziva čuvar hitrega teka življenjskih ur, ki od ondod tečejo deročim rečnim valovom enake v grob večnosti. Vse počiva. Le Jezusovi sovražniki ne počivajo. Pripravljajo se in potihoma že hrepene po njegovi krvi. Ob motnem mesečevem siju so se zasvetila mirujoča pobočja Oljske gore in - kaj je mogoče videti tam v skrivnostno temnem Getsemaniju? V težki spanec se pogrezajo Jezusovi učenci, ko Odrešenik v Božjem Sinu kleče goreče moli. Vidi oboroževanje svojih razgretih sovražnikov pa tudi on se pripravlja nanje. Toda - s čim? Z mogočno močjo molitve. Na njegovo dušo so trdo pritiskale vse grozote prihajajoče mučeniške smrti. Trdo potisnjen ob tla leži pod preveliko težo grehov vsega sveta. Oblit s krvavim potom je pritisnjen k tlu in moli: Aba, ljubi Oče, fiat voluntas tua! (naj se zgodi tvoja volja!). In glej! Moč molitve ga postavi pokonci, pogumno stopa naproti svojim srditim sovražnikom in z eno samo besedo Quem quaeritis (Koga iščete) - jih je pometal ob tla. Kakšna podoba, moji prijatelji, za nas! Loveči sovražniki, speči učenci, in Jezus, ki moli. Slika, ki bi se morala globoko vtisniti v našo dušo, kajti to je za duhovnika neskončno pomembna scena. Tudi duhovnikovo življenje je pogosto podobno tej tako usodni noči.

II. Pogledajte, kako pogosto duh tega sveta, duh grobe čutnosti ali prefinjenega ponosa poskuša zatemniti sonce večne luči, učenje Jezusovega evangelija. Temna noč neznanja tolikokrat obdaja tudi krščansko ljudstvo. Morilci duš so na preži, zapeljivci lovijo drago odkupljene krščanske duše, medtem ko je marsikateri duhovnik, pastir krščanske črede, podoben slabotnim apostolom. Zbudi se šele, ko ga zdramijo klici duš, ki si jih sovražnik v njegovi čredi pripravlja, on pa spi brez molitve in nima poguma stopiti naproti sovražniku, nima moči, boriti se za svoja jagnjeta in zanje trpeti. Vidi prihajajočega volka in zbeži, kakor so se razbežali prebujeni apostoli, ker je spal ob času nevarnosti in ni molil. In, ali naj postanemo, ali želimo postati takšni pastirji duš, pastirji tistega občestva, ki ga je njegov Pastir plačal s ceno krvavega potu? Da, prav taki postanemo tudi mi brez molitve, brez pobožnosti. O, pazite, moji dragi prijatelji, bodite pozorni, vi, ki spite, poslušajte, kaj vam danes z Odrešenikom, ki moli, za vselej kličem: Vigilate et orate! Ne intretis in tentationem (Čujte in

molite! Da ne padete v skušnjavo.). Če želite postati vredni duhovniki, se morate naučiti moliti. Duhovnik brez molitve je speči, sanjajoči stražar. Zato pa naj sveta cvetlica pobožnosti danes za vselej zacveti v naših srcih – to je naša najsvetejša dolžnost.

Vidim čudovita drevesa, ki jim je vtisnjena lepota, ponosni so njih cvetovi, otroci sveta hitijo k njim in občudujejo njih lepoto. Pristopim bliže in iščem sadov pod njihovimi bujnimi listi – pa ne najdem nobenih sadov. Poglejte, takšna drevesa so duhovniki brez svete pobožnosti, brez molitve. Kaj manjka tem košatim drevesom? Noben dež iz nebes jih ni namočil. Ponosno se svetijo sredi svojega občestva, marsikdo občuduje sijaj njihove izjemne izobrazbe, marsikdo se navdušuje ob luči njihove sijajne modrosti. Leta njihovega dušnopastirskega življenja minevajo in Gospod vinograda prihaja, išče sadov, zaradi katerih jih je posadil, pa jih ne najde. Da, njihova občestva so podobna razdejanemu vinogradu, ki ga je viničar posadil, pozabil pa ga je zalivati z molitvijo.

Visoko nad obzorjem se pojavljajo težki oblaki in napovedujejo rodoviten dež. Blisk in grmenje jih spremljata, šumijo in zemlja se sprejemljivo odpira, da bo sprejela napovedan blagoslov. Vendar oblaki onemijo, izginejo in suša ostane v po hladnem dežju hrepeneči zemlji. Če pa polni oblaki že privršijo, potem s svojim viharjem potlačijo nenamočeno, posušeno setev na tla. Poglejte, prijatelji, takšno postane vse naše prizadevanje v duhovništvu brez molitve. Visoko dol iz prižnic odmeva iz vaših ust beseda večnega življenja, vendar te besede so neme, kajti ko izzveni njih zvok, z njimi izzveni iz krščanskega občestva tudi glas vašega nauka, ker ni bilo nobene rose posvečujoče milosti, ki prihaja le po molitvi in mehča suha srca za kreposti. Tam sede v veličastnih stolih svete spovedne sodbe, obdani z množico spovedancev, toda njihove sodbe so podobne le gromu, njihova dela so brez blagoslova. Ene strahujejo ali celo žalijo in jih spravljajo v dvome, druge uspavajo nazaj, ne da bi se spreobrnil in ne začutijo, da bi zdravilno krepčilo za bolno dušo in ranjeno srce bila samo prava, odkrita molitev.

Poznam zdravnike, ki znajo opisati čudovito zgradbo celotnega človeškega organizma in poznajo vsak, tudi najmanjši del človeškega telesa. Poznan jim je ves nastanek različnih razvijajočih se bolezni in najdejo vse vzroke vsake, še tako neznatne bolezni. Ko pa jih pokličejo k zelo nevarno bolnemu, dvomijo, se posvetujejo, so neodločni in medtem, ko se v svojem dvomu prepirajo, jim bolnik umre brez obljubljene pomoči. Takšni dušni zdravniki so duhovniki, ki veliko vedo, pa malo molijo, ki vse poznajo, le češčenja v srcu ne. Pa pride k takemu duhovniku prav zakrknjen grešnik. Moral bi ga spreobrniti in on tuhta, kako naj bi se tega lotil. Prične z govorjenjem, toda njegove besede ne prihajajo iz gorečega srca, tako da ob tem ostaja hladno tudi grešnikovo srce. Ponavlja svoje vzpodbudne opomine, toda grešnik

kljub temu še bolj otrdi. Z nejevoljo je grešniku predočal prekletstvo pogube, toda še trdovratneje in še slabši se je nesrečno blodeči vračal na široka, že shojena pota. Takšen je proglašen za na smrt bolnega, ki bi mu naj težak smrtni boj olajšal s sveto močjo molitve ter mu uravnaval težko pot v temno večnost, naj bi ga spremljal na zadnji poti v hišo nebeškega Očeta. Prav na hitro odpre svojo bogato knjižnico in v naglici zagradi knjigo o bolnikih in čisto zmešan hiti k bolniku. S svojim bolnikom hoče moliti, toda ne ve, kako naj to začne. Lista po svoji knjigi in ne najde ničesar primernega, saj tudi v svojem nič kaj pobožnem srcu kaj takega ne zasledi. Nemočno odloži svojo mrliško knjigo, ker ga ne zna prav poživiti; bolnik pa ga otožno gleda in razume, da mu ne more dati potrebne tolažbe. Pove mu le nekaj besed, brez moči in brez uspeha. Z občutkom veselja, da je pred svetom opravil svojo dolžnost in poslanstvo, zapušča hišo bolečine in človeške bede. Toda tudi bolnik se veseli, da se ga je znebil, kajti če bi le-ta ostal pri njem do zadnjega diha, bi ga s svojo hladnostjo oropal za njegove poslednje trenutke.

Nato pa pride k umirajočemu s svojim sočutjem uboga mamica ali pa tega zapuščenega obišče urejen kmečki možakar s pravo molitvijo, ki prihaja iz pobožnosti polnega srca. Nagovarja bolnika – vse njegove besede so duhovno življenje, njegove besede so upanje zanj, ki mu pojemajo moči. Ne sramuje se poklekniti ob njegovi postelji, skleniti svoje roke in tako umirajočega pripraviti na njegov poslednji boj. Moli z njim, moli zanj in spremlja z mogočnimi zamahi zaupne molitve poslavljajočega se duha iz krhkega umrljivega telesa v večno bivališče pri nebeškem Očetu. Poglejte – česar ne zmore duhovnik brez pobožnosti ob vsem svojem pridobljenem znanju, to zmore preprost kristjan brez višje izobrazbe v moči svoje preproste molitve. */Obrobni zapiski niso čitljivi/* O, kako dobesedno se tukaj izpolnjujejo čudovite Kristusove besede: Slavim te, Oče, Gospod nebes in zemlje, ker si to prikril modrim in bistrim, razodel pa malim« (Lk 10, 21). »Brez mene ne morete ničesar storiti«. Nasprotno pa tam, kjer je pobožna preproščina, cveti krščansko občestvo, v katerem cvetijo najlepše kreposti. Občudujem ta prelepi uspeh in želim spoznati dobre delavce v veselem vinogradu. Iščem ga in najdem preprostega, Bogu vdanega človeka brez številnih komplimentov. Poučen v tem, kar je božjega, neveden pa v tem, kar ni Očetovega, ampak spada k svetu in k njegovim neurejenim teženjem. Religioznost odseva iz vsega njegovega zadržanja, pobožnost, to je živ spomin na Boga, odsevajo vse njegove besede. Opazujem ga pri oltarju in že ves njegov izgled je umirjena pridiga o molitvi. Spremljam ga na njegovih delovnih poteh, njegovo obnašanje pri vseh njegovih opravilih je živa pobožnost, vse to pa prihaja iz božjega hrama, katerega duša takšni dušni pastir je in ga spotoma še dograjuje. Spremljam ga pa tudi na njegovi pastoralni poti k bolnikom. V hiši trpljenja deluje kot angel

iz nebes. Njegov prodorni pogled dviga bolnike in jim blaži bolečine, ker pobožni duhovnik deluje v Gospodovi moči. Njemu se odpira stiskano srce ubogega bolnika, podobno že odcveteli roži, in na novo posrka zadnjo poživljajočo roso nebeške tolažbe. Po obisku pobožnega duhovnika bolnik zopet znova zaživi in upanje umirajočega se ponovno usmeri k večnemu življenju. K njemu hitijo iz velikih daljav že skoraj izgubljene ovčice kakor otroci k svojemu oživljajočemu očetu, odpirajo mu svoja z grehom obremenjena srca, on jih spreobrača in z njimi moli, njegova molitev je balzam njihovi posvetitvi. Z vročimi solzami močijo njegovo naročje in on sam joče z njimi. On zopet moli in jim zagotavlja molitev, svojo dano besedo pa tudi drži. Kakor na novo prerajeni se zopet veseli vračajo na novo pot reševanja duš. In tako ta pobožni duhovnik dobro ve, za kolikere je molil, in ve, da ni dovolj le tiste četrt ure, ko bi na hitro opravil svojo mašo, ampak se tudi ob dnevnih urah vrača k svojemu pobožnemu opravilu. In kakor razcvetela vijolica, ki v vsem tem svojem nepoznanem okolju razširja svoj vonj, tako se razširja pobožna molitev ljubečega duhovnika v njegovem občestvu, katerega duša je on sam, božje posvečenje, zadovoljstvo in duševni mir, časni in večni blagoslov. Njegova vztrajna pobožnost je tisti sveti vir zanj in za njegovo občestvo, po katerem božja milost tako vztrajno priteka. Svet pa je nanj le malo pozoren, neredko ga zmerja z norcem, če je nekoliko bolj strog z otroki. Ko pa se takemu posvetnjaku na mrliški postelji odpro oči, uvidi, da se mu odpirajo grozna vrata večnosti, takrat steguje svoje roke k prav takemu pobožnemu duhovniku. Ker takrat postanejo previdni in ne zaupajo kakemu posvetno usmerjenemu duhovniku, ki so mu poprej bili naklonjeni in so poprej imeli za pametnega gospoda in ga častili. Le pobožni oznanjevalec more biti umirajočemu zvesti spremljevalec k njegovemu prvenstvenemu cilju.

O sramujte se, vi posvetni Gospodovi služabniki, ki molitev poznate le po imenu in jo imate za najmanjši, da, za zadnji opravek vašega duhovniškega življenja. Duhovnikovo življenje brez pobožnosti so samo goljufive sanje. Ničesar ne boste mogli brez Boga in Bog ne daje moči brez molitve.

Da, tudi mene mora biti sram pred teboj, v molitev poglobljeni Zveličar, ko opazujem tvojo molitev in nato spoznam, kako hladno večkrat pristopam k tvojemu svetemu oltarju, kako mlačen sem bil večkrat zase in za tiste, ki so mi v molitev zaupani. In kdo izmed vas, moji duhovniški pripravniki, bi se ne sramoval, ko opazi, kako malo smisla ima za sveto pobožnost, kako malo čuta za pobožno molitev je v njem. Kadar se ozre na veliko, širo polje svojega zahtevnega svetega poklica, gleda na veliko žetev, ki čaka nanj in ki je brez pobožnosti ni mogoče požeti, si mora priznati: Vsemu drugemu sem posvečal več časa kot molitvi in češčenju, kot oblikovanju svojega srca, ki naj bi bilo krona vsakega duhovniškega

značaja. In kako malo jih je med nami, dragi prijatelji, okronanih z lepo rožo zbranosti, pobožnosti. Roža odpira svoj kelih že v samem jutru, da se napolni z oživljajočo jutranjo zarjo, medtem ko naše srce ostane ob jutranji pobožnosti večkrat zaprto, potopljeno v globoko duhovno spanje. Zvon s svojim svetlim glasom kliče v božjo hišo, kliče k molitvi. Tako pogosto hiti tja le zaspano telo, duh pa ostaja nem, v globokem duhovnem spanju. Oglašča se mili glas orgel, da bi uglašil naša srca na pobožnost, a marsikatero srce ostane neuglašeno, potopljeno v globok duhovni spanec. Veselo hitimo k pripravljenej posamezni, da nas okrepi dobrotljiva roka večnega Očeta, telo zaužije, duša pa spi, ne da bi se prisrčno zahvalila delivcu dobrot. In zopet prihaja noč s svojo nevarno močjo in marsikdo lega brez molitve, zaspan k svojemu počitku. Glejte, to je tisto zaspano, sanjajoče življenje, to je življenje brez pobožnosti, brez molitve, ne le pri posameznikih, ampak žal, kakor sem mogel sam ugotoviti in zaznati, pri večjem delu. Zaradi tega bi večina med nami bila v duhovništvu neuporabna. Da, prav gotovo! Nobena resnica ni bila po preiskovanjih bolj utemeljena kot ta, da duhovniki, ki brez ljubezni do pobožnosti mirno spijo, drviijo v nevarnost, brez strahu, ne da bi karkoli storili, da bi pred zmotami rešili najvišjo vrednoto, vero. Ko je sveti Frančišek Ksaverij videl, da si prebivalci Goe zatiskajo ušesa pred njegovim oznanjevanjem, je cele noči prečul v molitvi.

Kako to, da smo tako malo uspešni med ljudmi? Ali je naša učenost pomanjkljiva? Ali način poučevanj? O, ne! Saj so bili materiali poučevanja večkrat popravljeni in preverjeni. »Samo zato« pravi sv. Terezija, »uspevajo duhovniki tako slabo, ker delajo brez molitve, torej tudi brez Boga«. Nobena znanost ne more duhovniku nadomestiti religioznosti, če mu je že od otroštva manjka. Duhovniški kandidati s sijajnimi talenti in z velikim bogastvom spoznanj postanejo lahko le farizeji ali pismouki, ki Jezusa še vedno križajo, ali najemniki, s katerimi bo Juda trgoval.

O, ko bi Vsevedni razsvetlil vse nadpastirje, da bi vsakega duhovniškega kandidata, ki bi ne imel pravega smisla za pobožnost, oddaljili od praga v duhovništvo. Tako bi škofova roka bila položena le na skromne in molitev ljubeče kandidate, ki bi znali biti tudi sicer ubogi v duhu. Duhovnik more delati dobro le združen z Bogom, brez Boga pa ničesar. Nebeški Oče mu bo podelil dobrega duha (Pater coelestis eo dabit spiritum bonum). Sveti aleksandrijski škof Aleksander je opazil nekega mladega fanta, iz katerega je ob vsakem srečanju žarela posebna pobožnost. Zaradi njegove pobožnosti ga je sprejel med svoje hišne prijatelje, oblikoval ga je v duhovnem stanu; iz tega pobožnega fanta je nastajal veliki Atanazij. Mladi Atanazij je šel k svetemu opatu Antonu, da bi se pod vodstvom tega razsvetljenega, čeprav nekega človeka uvedel v kreposti: v ljubezni do sebe, da bi dosegel moralnost in notranje nagnjenje k

življenju z Bogom tudi v najbolj zahtevnih stvareh človekovega življenja. Približno tri leta je potreboval tega tihega, urejenega življenja, da je dosegel to, kar moramo mi tako pogosto poudarjati v semeniščih. Tukaj je postal, kakor pravi sv. Frančišek Saleški, velik mož, steber vere, ki ga svet občuduje. To je postal po molitvi in premišljevanju. Tukaj je Atanazij dosegel tisto junaško moč, da je v 47 letih mogel preživeti osem preganjanj, med katerimi je moral petkrat zapustiti škofijo, enak nezlomljivi skali sredi viharnega morja; kljub vsem grožnjam in nevarnostim je znal sam urejati svoje življenje, ob katerem so se zlomili vsi poskusi hudobnih učiteljev zmot. Tako je postal rešitelj prave vere in kreposti.

Čeprav ne bomo postali kot Atanazij, saj če Bog hoče, nas ne bodo zadeli takšni viharji, zaradi vere pa nas tudi čakajo nevarnosti, ki jim bomo podlegli, če ne bomo vse od svoje mladosti črpali poguma v notranji molitvi in v njej iskali moči.

Glejte, kako lepo sije sonce, kdo izmed nas ne bi ljubil njegovih prijetnih žarkov? Toda ne smemo pozabiti, da sonce tudi ogreva in s tem mater zemljo dela rodovitno. Tudi naš razum mora postajati razsvetljen s pomočjo luči znanosti. Toda tudi naše srce naj bi se ogrevalo po pobožnosti in molitvi. Ne smemo se primerjati z mrzlim mesecem, ki s svojo motno svetlobo osvetljuje stezo popotniku, ampak brez toplote ga pusti ostareti in umreti. Zato naj nam bo danes in vedno kot sveto vodilo, da brez molitve nikoli ne bomo postali vredni duhovniki, ampak bomo postali le navadni duhovniki brez pravega Duha. Ut pisci vita est aqua, ita tibi, sacerdos, vita est deprecatio (Kakor je za ribo vir moči voda, tako naj bo tebi, duhovnik, življenje molitev; sv. Krizostom).

V drugo pa moramo opustiti zgolj mehanično, klepetavo molitev, brez zbranosti, taka ne prinaša miru, ker taka samo mori resnično pobožnost duše, namesto da bi jo poživljala, nas jezi, namesto, da bi nas gradila, in napravi duhovnika za predrzneža. Ne skušaj svojega Boga, ampak pred molitvijo pripravi svojega duha!

V tretje naj bi s svetim ljubosumjem brez strahu, brez sramu, izvajali vse oblike molitve, ki naredijo pobožnost tudi pred očmi sveta za nekaj posebnega, ustvarijo pa neko sveto razdaljo: poklekni, razprostri roke, oči povzdigniti proti nebu ipd. To bo našo pobožnost okrepilo, nas in druge pa oblikovalo. Sic luceat (Tako naj sveti) ...

Četrtrič: Naj nas naše pobožne vaje ne utrudijo. Sine intermissione orate (Molite brez prenehanja.). Molitev mora biti dihanje naše duše. Tudi če se ne dogaja vedno s tisto zbranostjo in navdušenjem, kakor bi mi želeli, saj tudi sončna svetloba vedno ne razveseljuje zemlje, tudi ljubo sonce od časa do časa skriva svoje obličje, le zato, da potem še bolj ljubo zasije. O, le to bodi naš cilj, da bomo Kristusovemu občestvu to, kar je sonce zemlji.

O bratje, vi, ki še spite, zbudite se in prisluhnite klicu vašega Zveličarja, ki moli: Orate et vigilate, ne intretis in tentationem! (Molite in bedite, da ne pridete v skušnjavo!) Ne preslišite številnih opominov, ki vas usmerjajo k pobožnosti, ne zavržite številnih knjig z opomini, ki naj bi bile vaše najboljše prijateljice. Ali želijo nekateri med nami biti speči Jezus – čuvar naše svete Cerkve?

O ne, dragi bratje, pogledajte si поблиže Jezusov vzgled – temu hočemo slediti, ne pa vzgledu sveta brez molitve.

Poglejte, dragi prijatelji, tukaj v Bogu posvečeni hiši, tukaj trepetna lučka večne svetilke, kako vztrajno dan in noč razsvetljuje in razveseljuje Gospodovo bivališče. Ona je simbolno znamenje v vsaki župnijski cerkvi večnega neprekinjenega češčenja Boga. Medtem ko živi udje Cerkve zunaj v potu obraza skrbe za svoje preživetje, ona izkazuje Najvišjemu svoje tiho spoštovanje in molitev. Kar je večna lučka za božjo hišo, to naj bi bil vsak dušni pastir svoji čredi. Goreča luč pobožnosti, kreposti. O, velika radost je v tihih večernih urah moliti za svojo čredo, njihove težave prinašati h Gospodu, ko je osamljena božja hiša v molčeči temini in ko v prazni ladji cerkve ni mogoče videti kaj drugega kot drobno lučko ob oltarju. O, kako lahko se tam počuti v molitvi duhovnikovo srce. In ko je noč s svojo temo dokončno obdala in napolnila zemljo, ko dremlje vse po širnem zemeljskem krogu, ko je utihnil tudi zadnji molivec večernega bogoslužja, v božji hiši še vedno tako zvesto migeta droben plamen večne lučke, Bogu posvečene luči. Bolj ko iz božje hiše odmevajo nočni zvoki in bolj ko vse obdajajo temne sence, toliko svetleje in bolj veselo se lesketa ta sveti plamen, on je svetlo središče miru, tihega miru v Bogu. Potolažen jo zagleda mimogredoči potnik skozi okno, hvali Gospoda, ki prebiva v tej božji hiši, in potolažen nadaljuje svojo pot. O, ali naj bi ne bili tudi mi, moji prijatelji, podobni tej lučki, ko tudi v naših dneh grehi in bremena tako splošno legajo na krščanske skupnosti ter razširjajo pokvarljivo temo? Kako bi naj ne bil ravno duhovnik tista svetla točka svoji ljubljene čredi, zvezda vodnica na poti večnega življenja, k tolažbi in rešenju vsem blodečim, po kateri naj bi vsi svojo domovino srečno našli.

Vendar vse to bo pa mogel biti le s pobožnostjo, samo z molitvijo. Prav ta brleča lučka je vir svetlobe za vso božjo hišo. Pri njej si bodo sveče prižigale svoj sveti ogenj, da bi tudi srca umirajočih razplamtele k sveti pobožnosti. Torej bi naj bilo tudi duhovnikovo pobožno življenje njegovemu občestvu sveti vir pobožnosti, vse naj bi prižgal s svojim lastnim vzgledom pobožnosti, še posebej pa v božji hiši. Če ta svetilka nima svetlobe, bo ostala celotna božja hiša brez svetlobe. Če se ne pojavi duhovnik pred oltarjem, razsvetljen s sveto pobožnostjo, ostanejo prazni in brez pobožnosti tudi verniki. Glejte, kaj zmore molitev, kaj zmore pobožnost!

Vzemite pa to lučko iz tega osamljenega mesta, postavite jo na glasno, hrupa polno tržnico, kako kmalu bo obledela in nikogar več ne bo razsvetljevala in ne dvigala. Tako se bo zgodilo tudi z nami, duhovniki, če nismo prijatelji molitve: ljubeča samota izgine, pobožnost pojenja in kot posvetni ljudje bi poniknili v nemirni, bučni družbi brezdušnega sveta. Veselo plameneča lučka potrebuje dve stvari, da bi njena ljubka lučka ohranjala življenje: gorilno olje in zanesljiv stenj. Prijatelji! Svoje duhovno življenje lahko primerjamo tihi lučki, če le našemu srcu dajeta trajno hrano dve stvari: trajen, proti nebesom usmerjen pogled smisla ter vztrajna molitev v resnični pobožnosti.

O, zato gori ta plamen lučke v tišini božje hiše, gori naj pa plamen svete pobožnosti tudi v naših srcih, saj smo tudi mi Bogu posvečeno svetišče. In tudi če ne bodo vse moje besede naenkrat sprejete, naj nas spominja ta svetla svetloba Bogu posvečene svetilke na to, kar sem vam danes povedal: Pobožnost je duhovnikovo življenje.

Stopimo v kapelo, pokleknimo pred našim Gospodom in Učenikom in ga z njegovimi učenci prosimo:

Dobri Učenik, nauči nas moliti! Nauči nas častiti tvojega Očeta z vso pobožnostjo našega duhovnega življenja. Nauči nas svetiti s sončnim žarom Resnice, ogrej nam naša srca s sončno toploto pristne krščanske pobožnosti. Daj, da ne bi šli v tvoj sveti vinograd podobni mesecu, ki sveti, pa ne greje. Naj bomo raje podobni soncu in bomo svetloba in toplota vsem vernikom, dokler ne dospemo do Tvojih bivališč, k Tebi, ki si Sonce večne luči, kjer te bomo z Očetom in s Svetim Duhom častili vekomaj. Amen.

(Meditacijo je Slomšek uporabil v letih 1830, 1834, 1838.)

Prevedel Marjan Turnšek

Original v nemščini je shranjen v arhivu mariborske škofije, fond Slomšek VII/3.